

РЕШЕНИЕ

№ 5102

гр. София, 26.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.07.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4797** по описа за **2023** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на А. Р. Ц. срещу Решение № 1746 от 17. 04. 2023 г., постановено по НАХД № 8207/ 2022 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 106-ти състав. С посочения съдебен акт е потвърдено Наказателно постановление № 22-4332-008240/ 10. 05. 2022 г., издадено от Началник сектор при ОПП - СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП на А. Р. Ц. са наложени кумулативно административни наказания "глоба" в размер на 700 /седемстотин/ лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 3 /три/ месеца за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

В касационната жалба се сочат аргументи за неправилност на оспорвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Иска се неговата отмяна, както и отмяна на наказателното постановление.

В съдебното заседание касаторът се представлява от адв. Й., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът не изпраща процесуален представител и не дава отговор по касационната жалба.

Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София град, III-ти касационен състав, след като се запозна с касационната жалба и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка:

С АУАН № 027831/29. 04. 2022 г. е констатирано, че на 29. 04. 2021 г. около 11:51 часа в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към Околовръстен път, жалбоподателят Ц. управлява лек автомобил марка „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС], негова собственост, като в близост до гробищен парк „Б.“, при ограничение на скоростта 50 км/ч за населено място, въведено с пътен знак В 26, се движи със скорост от 105 км/ч, изчислена след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %. Нарушението е установено с техническо средство за контрол на скоростта С. М2, сериен № MD1192, с вградено разпознаване на регистрационните номера от разстояние. В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 21, ал. 2 ЗДвП. Въз основа на АУАН било издадено Наказателно постановление № 22-4332-008240/ 10. 05. 2022 г. от Началник сектор при ОПП - СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП на А. Р. Ц. са наложени кумулативно административни наказания "глоба" в размер на 700 /седемстотин/ лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 3 /три/ месеца за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

В обжалвания съдебен акт е прието, че при съставяне на АУАН и НП са спазени разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, както и процедурните правила и срокове. Направен е извод за доказаност на нарушението на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, поради което е потвърдено наказателното постановление.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, съдът е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, като не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Правилен е изводът на съда, че към датата на извършване на нарушението поставянето на пътен знак Е24 не е необходимо, тъй като това законово изискване е отпаднало, както е отпаднало и изискването за обозначаване на автоматизираното техническо средство, с отмяната на разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 8 от ЗДвП /отм. ДВ, бр. 54/ 2017 г./. Правилно е отразена скоростта в АУАН от 105 км/ч, предвид установената скорост от 109 км/ч и допустима грешка от +/-3%, поради което не е допуснато съществено процесуално нарушение, ограничило правото на защита на

жалбоподателя.

Безспорно са установени извършването на нарушението, неговият автор и правилното прилагане на закона от наказващия орган. Неоснователно е твърдението в касационната жалба, че не може да се установи мястото на извършване на нарушението. Точното местоположение на мобилната система се установява от генерираните G. координати и от снимковия материал, като същото съвпада изцяло с отразения в НП пътен участък. Заснемането е осъществено в близост до спирка „Гробищен парк – Б.“, обозначена с пътен знак Д24, който попада в рамките на знак В26, въвеждащ ограничение от 50 км/ч. Наличието на пътен знак В26 е отразено както в АУАН, така и в НП, поради което са неоснователни твърденията в касационната жалба за неотразяването на посочения знак в АУАН. Следва да се отбележи, че дори в АУАН да не е отразено наличието на пътен знак В26 /каквато не е конкретиката по случая/, посоченото обстоятелство по никакъв начин не ограничава правото на защита на сакционираното лице, тъй като не пречи правото му да разбере административнонаказателното обвинение.

Изцяло се споделят и останалите мотиви на районния съд, включително за неприложимост на чл. 28 от ЗАНН, поради което на основание чл. 221, ал. 2 от АПК касационната инстанция изцяло препраща към тях.

Тежестта на доказване в административнонаказателното производство е на наказващия орган по аргумент от чл. 84 ЗАНН във вр. с чл. 103, ал. 1 от НПК. В преценката си дали да издаде НП органът се основава на констатациите в АУАН и последните в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното - чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Това не е така обаче в съдебното производство, тъй като тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да изясни фактическата обстановка чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение. При установената тежест на доказване, съответно - за потвърждаване на фактическите констатации в АУАН и НП, в производството пред СРС са приети доказателства, които непротиворечиво обосновават правния извод на първоинстанционния съд за извършено нарушение в хипотезата на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

По изложените съображения обжалваното решение е правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Предвид това и на основание чл. 221 от АПК Административен съд – София град, III-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1746 от 17. 04. 2023 г., постановено по НАХД № 8207/ 2022 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 106-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.